

Ken je mij?

Alida Groeneveld

'Jou ken ik', roept een bewoner, actief met zijn vinger wijzend, 'jij bent dominee Alida!' Voorafgaand aan de viering op een zonnige voorjaarsdag sta ik in de hal van het kerkgebouw. Ik praat met een paar vrijwilligers; zojuist hebben we nog wat de laatste punten doorgesproken. Ik groet deze en gene en zwaai naar de binnenkomende bewoners. Ik werk al weer enige tijd op het woonzorgpark. De gezichten zijn mij bekend, maar de namen blijf ik lastig vinden. Ik kom niet op elke woning, mijn collega's hebben ook een aantal locaties, en dan lukt het mij niet om iedereen bij naam te kennen. Spijtig, maar het is niet anders. In de periode van corona en als gevolg daarvan digitaal vieren, waren we als vakgroep geestelijk verzorgers 'bekend van tv', maar ik miste mijn oefenmoment.

Of je nu een verstandelijke handicap hebt of niet, in essentie is de behoefte van ieder mens gelijk: gekend worden, in je eigenheid herkend worden, gewaardeerd om wie je bent, waar je voor staat: gewaardeerd dát je er bent. Bij je naam genoemd worden, is daarbij heel belangrijk. Ik oefen daarom ijverig, en bij een nieuwe woning of dagbestedingsgroep laat ik mij uitgebreid introduceren. Ik weet steeds meer gezichten bij de goede namen en omgekeerd. Je naam is immers belangrijk: zo wil je gekend zijn! Ook als je niet kunt praten, dan kun je nog wel communiceren. Aan een oogopslag kun je elkaar herkennen. Met een zachte aanraking heb je even contact. Een boks of een stevige por kan bij een aantal bewoners ook heel goed. Als je iemand wat beter kent, weet je wanneer zoiets gepast is of niet.

Er is een laatste moment waar het op aankomt: aan het einde van een afscheidsviering noem ik nog één keer de naam van de overledene, voluit zoals hij deze gekregen heeft van mensen. Waarmee iemand gekend blijft, ook als hij of zij overleden is. Dat klinkt eenvoudig, maar soms kan het noemen van een naam ook een bron van conflict zijn. Een bewoonster was bijvoorbeeld opgegroeid in een pleeggezin. De pleegouders hadden er destijds de voorkeur aan gegeven om een nieuwe naam voor haar te kiezen. Eenmaal volwassen ontdekte de bewoonster dat zij bij haar geboorte een andere naam had gekregen van haar biologische moeder. Met die (eerste) naam was zij bij ons bekend. Welke naam noem je dan bij een afscheidsviering? Ik heb er, ook vanwege de medebewoners, voor gekozen haar eerste naam te gebruiken. Zo kenden wij haar immers.

Ken je mij? Als je het mij vraagt, is dat misschien wel de belangrijkste vraag van mijn werk. Samen met de bewoners hun levensverhalen opdelven en, wie weet, ook het verhaal bij hun naam.

Drs. A. Groeneveld is geestelijk verzorger bij zorginstelling 's Heeren Loo en redactielid van dit tijdschrift.
E-mail: alida.groeneveld@sheerenloo.nl.